11/06/20 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏହି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ସ୍ୱୟଂ ରୁଦ୍ର ଭଗବାନ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ତୁମେ ନିଜର ସବୁ କିଛି ସ୍ୱାହା କରିଦିଅ କାହିଁକିନା ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ କେଉଁ ୱାଣ୍ଡରଫୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଖେଳ ଚାଲୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ଯଜ୍ଞରେ ହିଁ ଅସୁରମାନଙ୍କର ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ଖେଳ ଚାଲିଛି । ଏପରି ଯଜ୍ଞ ପୁଣି ସାରା କଳ୍ପ ମଧ୍ୟରେ କେବେ ବି ରଚନା କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞ ଯାହାକି ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ରଚାଯାଇଛି । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ତୁମେ କେଉଁଠି ବସିଛ ? ଏହାକୁ ସ୍କୁଲ୍ ଅଥବା ୟୁନିଭରସିଟୀ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ । ଏହା ହେଉଛି ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଯାହାର ଈଶ୍ୱରୀୟ ଶାଖା ରହିଛି । ବାବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ୟୁନଭରସିଟୀ ଖୋଲିଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଶିବବାବା ଏହି ପାଠଶାଳା ଅଥବା ୟୁନିଭରସିଟୀ ଖୋଲିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରିହବା ଉଚିତ୍ — ଭଗବାନ ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରାଯାଇଛି, ଏହାର ଖ୍ୟାତି ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ, ରାଜସ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ନିମନ୍ତେ । ଅଶ୍ୱମେଧ ଅର୍ଥାତ୍ ଏସବୁ ଯାହା କିଛି ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି, ତାହା ସବୁ ସ୍ୱାହା କରୁଛୁ । ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ତ କେବେ ସ୍ୱାହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଶରୀର ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ ବାକି ଆତ୍ମାମାନେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ଏହା ହେଉଛି ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଚାଲିଯିବେ, ବାକି ଶରୀର ନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଡ୍ରାମା, ତୁମେ ଡ୍ରାମାର ଅଧିନରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ରାଜସ୍ୱ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରୁଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛି । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବା ପାଇଁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ମୁଁ ରଚନା କରିଛି — ଏହା କହିବା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ଏହା କଳ୍ପ କଳ୍ପ ରଚନା ହେଉଛି । ଏହି ଡ୍ରାମା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଅଟେ ନା । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରାଯାଉଛି । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି — ବାସ୍ତବରେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା, ଏବେ ପୁଣି ଚକ୍ରର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ପୁନର୍ବାର ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେହିମାନେ ହିଁ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏବେ ମଧ୍ୟ ହେବେ । ତେଣୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଡ୍ରାମାକୁ ଦେଖିବା ସହିତ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ବତାଇବାକୁ ହେବ, ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା । ବାବାଙ୍କୁ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ -- ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରାଅ, ଏହି ଛି-ଛି ଦୁନିଆରୁ ନେଇଯାଅ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଦିଆଯାଉଛି । ତେଣୁ ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନ୍ମନାଭବ, ଏହା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ, ଏହା ଭୁଲିବା ଅନୁଚିତ୍ । ତେଣୁ ଯେତେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତୁମର ସେତେ ଫାଇଦା ହେବ । ଚାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ରଖିବା ଦରକାର । ନଚେତ୍ ଶେଷରେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି, ଆମେ ହିଁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲୁ, ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ଯିଏ ଉଚ୍ଚ ଅର୍ଥାତ୍ ଶେଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମେହନତ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକଥା ବୁଝୁଛ ଯେ ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି, ପୁଣି ସୁଖର ଦିନ ଆସିବ । ବାସ୍ତବରେ ଆମର ଅସରନ୍ତି ସୁଖର ଦିନ ଆସିବ । ବାବା ଥରେମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି, ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଖଲାସ କରି ନିଜର ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପରିବାରରେ ଅଛୁ, ପୁଣି ଦୈବୀ ପରିବାରକୁ ଯିବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି — ଏହି ସଙ୍ଗମ ହିଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାର ଯୁଗ ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବେହଦର ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଆଗକୁ ଗଲେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମାନିବେ । ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନା । ଏବେ ତୁମ କଥାର ଏତେ ପ୍ରଭାବ ପଡୁ ନାହିଁ । ଏବେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ବିନାଶର ସମୟ ଅତି ନିକଟ ହୋଇଗଲାଣି । ଶେଷ ସମୟରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସି ବୁଝିବେ । ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି,ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ କେତେ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି । ଦ୍ରୌପଦୀ ଡ଼ାକିଥିଲେ ନା । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଦ୍ରୌପଦୀ, ସୀତା, ପାର୍ବତୀ ଅଟ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଅବଳା, କୁବ୍ଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ତ ରହି ପାରିବେ ନା । ଭଗବାନ ଆସି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ କେତେ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି, କନ୍ୟାକୁ ଜବରଦସ୍ତି ବିବାହ କରାଉଛନ୍ତି, ନଚେତ୍ ମାଡ ମାରି ବାହାର କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତେଣୁ ଆସିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କର ଶରୀର ଦରକାର ନା, ଯେଉଁଥିରେ ଆସି ପବିତ୍ର କରାଇବେ । ଗଙ୍ଗାପାଣି ଦ୍ୱାରା ତ ପବିତ୍ର ହେବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଆସି ପବିତ୍ର କରାଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର

ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । କାହିଁକି ବାବାଙ୍କର ନ ହେବୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପଣ ହୋଇନଯିବୁ । ପିଲାମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଆମେ ସ୍ୱାହା କିପରି ହେବୁ ? ଟ୍ରାନ୍ସଫର କିପରି କରିବୁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଏହି ସାକାର ବାବା (ବ୍ରହ୍ମା) ଙ୍କୁ ଦେଖୁଛ ନା । ଇଏ ନିଜେ କରି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି କର୍ମ ମୁଁ କରିବି ମୋତେ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ କରିବେ । ବାବା ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଇଲେ ନା । ସବୁକିଛି ଯଜ୍ଞରେ ସ୍ୱାହା କରିଦେଲେ । ସ୍ୱାହା ହେବାରେ କ'ଣ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ଅଛି କି । ଇଏ ନା ବହୁତ ସାହୁକାର ଥିଲେ, ନା ଗରୀବ ଥିଲେ । ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସାଧାରଣ ଥିଲେ । ଯଜ୍ଞ ରଚନା କଲେ ସେଥିରେ ଖାଦ୍ୟ ପାନୀୟର ସବୁ ସାମଗ୍ରୀ ଦରକାର ନା । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ଯଜ୍ଞ । ଈଶ୍ୱର ଆସି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞର ସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଯଜ୍ଞର ମହିମା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ଯଜ୍ଞରୁ ହିଁ ତୁମର ଶରୀର ନର୍ବାହ ହେଉଛି । ଯିଏ ନିଜକୁ ଅର୍ପଣମୟ ଭାବୁଛନ୍ତି, ନିମିତ୍ତ ଭାବୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ କିଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର, ଆମେ ଶିବବାବଙ୍କ ଯଜ୍ଞରୁ ଭୋଜନ ଖାଉଛୁ — ତେବେ ଏହା ବିଚାର କରିବାର କଥା ନା । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ଆସି ବସିଯିବେ ନାହିଁ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ ଦେଖଲ କିପରି ସବୁକିଛି ସ୍ୱାହା କରିଦେଲେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେପରି କର୍ମ ଇଏ କରୁଛନ୍ତି, ୟାଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେରଣା ମିଳିଲା । ଅନେକ ସ୍ୱାହା ହୋଇଗଲେ, ଆଉ ଏବେ ସେମାନେ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ବିଚାର ଆସୁଛି ଯେ — ଆତ୍ମା ତ ଚାଲିଯିବ, ବାକି ଶରୀର ସବୁ ଏଠାରେ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଏହା ବେହଦର ଯଜ୍ଞ ଅଟେ ଏଥିରେ ସବୁ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । କିପରି ବୁଦ୍ଧି ଆଧାରରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବ — ଏକଥା ଏବେ ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଏସବୁ ଜିନିଷ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । କେତେ ବଡ଼ ଯଜ୍ଞ ଅଟେ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ପୁଣି କୌଣସି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରାଯାଏ ନାହିଁ, ନାଁ କୌଣସି ଉପଦ୍ରବ ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେତେସବୁ ଯଜ୍ଞ ରହିଛି ସେସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ସତ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଶରୀର ଜଡ଼, ଆତ୍ମା ହିଁ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟେ । ସେହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତୁମମାନଙ୍କୁ ବସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ କେବଳ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି, ଆଉ ତୁମକୁ ବାବା ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ବେଶି ନୁହେଁ । ବିଶ୍ୱର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏହାକୁ କେବଳ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ।

ଏଠାରେ ବାବା ତୁମକୁ ନିଜେ ପଢାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ — ମୁଁ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଭାଗୀରଥ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଥିବେ, ଯାହାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ବାବା ଆସିବେ । ତାଙ୍କର ଶିବ ନାମ ହିଁ ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି । ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ନାମ ବଦଳୁଛି, କିନ୍ତୁ ୟାଙ୍କ ନାମ କେବେ ବଦଳୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିରେ ଅନେକ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଶିବବାବା ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ଶିବଙ୍କୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ କୁହାଯାଏ ନା । ଭଗବାନ ହିଁ ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେଲେ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଭାରତରେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା । ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ନାଉରିଆ ହୋଇ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏପାରିରୁ ଆରପାରିକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ପୁଣି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ନିଶ୍ଚୟ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆସିବ । ଯେଉଁଥି ପାଇଁ ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ହିଁ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ଭୁଲିଯାଉଛ ତେଣୁ ଏଥିରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ବିକର୍ମ ହୋଇଛି, ତା'ର ଦଣ୍ଡ କର୍ମ ଭୋଗ ରୂପରେ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୋଗିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ କ୍ଷମା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ବାବା କ୍ଷମା କରିଦେବେ, କିଛି ବି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସବୁ ହେଉଛି । କ୍ଷମା ଆଦି ମିଳି ନଥାଏ । ହିସାବ କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀମତ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି, ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶିବବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବା ତୁମକୁ ଉଚ୍ଚ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ, ଏବେ ତୁମର ସ୍ମୃତି ଆସିଛି — ବାବା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସି ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ପାଠପଢାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳୁଛି । ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏହି ଜ୍ଞାନର ସେଠାରେ ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ବାବା ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି ।

ତୁମର କାମ ହେଉଛି ପଢିବା ଏବଂ ପବିତ୍ର ହେବା ଏବଂ ତା ସହିତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ଯଦି ପବିତ୍ର ନ ହେଲ ତେବେ ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ନାମ ମଧ୍ୟ ବଦନାମ ହୋଇଯାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ସତଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦୁକକୁ କେଉଁଠି ସ୍ଥାନ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଇଏ କିଏ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟ ବାବା ହିଁ ସତଗୁରୁ, ସତ୍ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେ ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସତ୍ୟ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯେମିତି ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ସେମିତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟ । ବାବା ତ' ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି , ଯିଏ ଯେତେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ସେତିକି କରିବେ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରିବାକୁ ହେବ, କର୍ମ ବିନା କେହି ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ । କେତେ ହଠଯୋଗ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ କର୍ମ ଅଟେ ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଧନ୍ଦା ଅଟେ, ଆଜୀବିକା ନିମନ୍ତେ । ପ୍ରଚାର ହେଉଛି, ବହୁତ ପଇସା ମିଳୁଛି । ପାଣି ଉପରେ, ନିଆଁ ଉପରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଉଡ଼ିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ଏଥିରେ ପେଟ୍ରୋଲ୍ ଆଦି ଦରକାର ନା, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ କିଛି ଫାଇଦା ନାହିଁ । କାରଣ ପବିତ୍ର ତ ହେଉନାହାନ୍ତି ।

ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ହେଉଛି । ତାଙ୍କର ବିଜ୍ଞାନ କୌଶଳର ଦୌଡ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଆଉ ତୁମର ନିରବତାରେ ରହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ପ୍ରତିଯୋଗିତା । ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତି ହିଁ ମାଗୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତି ତୁମର ସ୍ୱଧର୍ମ, ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ନିଜର ଘର ଶାନ୍ତିଧାମ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖ ଧାମ । ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବୁ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମ ଖଲାସ ହୋଇଯିବ । ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଧାରଣ କରାଇବାକୁ ହେବ । ବାକି ଅଳ୍ପ ଦିନ ରହିଛି, ଲୌକିକ ପାଠପଢି ପୁଣି ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ ବହୁତ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଭାଗ୍ୟବାନ ସନ୍ତାନମାନେ ତୁରନ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥାନ୍ତି ଯେ ଆମେ କେଉଁ ପାଠ ପଢିବୁ । ଲୌକିକ ପାଠପଢା ଏବଂ ଏହି ଅଲୌକିକ ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ମିଳୁଛି । ଏହି ପାଠପଢାର ତ' ୨୧ ଜନ୍ମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ୍ ଆମେ କେଉଁ ପାଠ ପଢିବୁ । ଯାହାକୁ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ପାଇବାର ଥିବ, ସେ ଏହି ବେହଦ ପାଠପଢାରେ ଲାଗିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ପୁଣି ସେହି ଲୌକିକ ପାଠପଢାରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ପାଠ ପଢନ୍ତି ନାହିଁ । କୁହନ୍ତି ଫୁରସତ ମିଳୁନାହିଁ । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି, କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଭଲ ? ତାହା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ମିଳୁଛି ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ମିଳୁଛି ? କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଲୌକିକ ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ମିଳିବ, ଅଳ୍ପ କିଛି ରୋଜଗାର କରିବୁ । ଏଠାରେ ତ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଆମକୁ ତ ଏହି ପାଠ ପଢି ରାଜପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଅଛି, ତେଣୁ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ କେଉଁ କଥା ପ୍ରତି ଦେବା ଉଚିତ୍ । କେହି କେହି କହିଥା'ନ୍ତି ବାବା ସେ ପାଠପଢା ସରିଲେ ପୁଣି ଆସିବୁ, ବାବା ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । କ'ଣ ଘଟିବ ତାହା ଆଗକୁ ଗଲେ ଦେଖିବାର ଅଛି । ବୁଝୁଛନ୍ତି — ଶରୀର ଉପରେ ଭରସା ନାହିଁ, ତେବେ ଏହି ସତ୍ୟ ରୋଜଗାରରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଯାହାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଅଛି ସେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଉଜ୍ୱଳ କରାଇବେ । ପୁରା ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନିଶ୍ଚୟ ନେବୁ । ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ରାଜତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ କାହିଁକି ଆମେ ଏହି ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ନ ରହିବୁ । ଏତେ ଢେର ସନ୍ତାନ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି । ମିଛ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି କି । ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ପଢୁଛନ୍ତି, ତଥାପି ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ସେତେବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆରେ ପରିଣତ କରିବାର ସମୟ ଆସୁଛି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ତ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଏହା ବହୁତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ସେହି ସମୟ ଆସିଯାଇଛି, ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ କେହି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଏବେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଆରେ ନିଶ୍ଚୟ କରିବାରେ କ'ଣ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ଶରୀର ଉପରେ କ'ଣ ଭରସା ଅଛି କି ? ଟିକିଏ ହେଲେ ସୁଯୋଗ ହରାଇବା ଅନୁଚିତ୍ । ଯଦି କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିବ ତେବେ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଟିକେ ମାତ୍ର ଏ ଜ୍ଞାନ ରହିନଥାଏ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର କରି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବାକୁ ହେବ । ଶରୀର ଉପରେ କୌଣସି ଭରସା ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଟିକିଏ ବି ସୁଯୋଗକୁ ହାତଛଡା କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇ ନିଜର ସବୁକିଛି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞରେ ସ୍ୱାହା କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଅର୍ପଣ କରି ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇ ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲାଇବାକୁ ହେବ । ସାକାର ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିନ୍ଦା କରୁଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁଣର ମାଳା ପିନ୍ଧାଉଥିବା ଇଷ୍ଟ ଦେବ, ମହାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେପରି ଆଜିକାଲି ତୁମଭଳି ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବା ସମୟରେ ଯଦି କେହି ଫୁଲମାଳା ପିନ୍ଧାଉଛନ୍ତି ତେବେ ତୁମେ ସେହି ମାଳାକୁ ପିନ୍ଧାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ଗଳାରେ ପକାଇ ଦେଉଛ । ସେହିଭଳି ତୁମର ନିନ୍ଦା କରୁଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଗୁଣର ମାଳା ପିନ୍ଧାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ତା'ର ଭଲଗୁଣକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କର ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ଆପେ ଆପେ ତୁମକୁ ଗୁଣର ମାଳା ଫେରସ୍ତ କରିବ କାହିଁକି ନା ନିନ୍ଦା କରିବାବାଲାକୁ ଗୁଣର ମାଳା ପିନ୍ଧାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ତା'କୁ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଭକ୍ତ କରିଦେବା । ଏହିଭଳି ଦେବା ହିଁ ଅନେକ ଥର ପାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରାଇଥାଏ । ଏହି ବିଶେଷତା ହିଁ ଇଷ୍ଟ ଦେବ ବା ମହାନ ଆତ୍ମା କରିଦିଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ମନୋବୃତ୍ତିକୁ ସର୍ବଦା ଶୁଭ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କର ତେବେ ଖରାପ ମଧ୍ୟ ଭଲ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****